

Sygn. akt I C 770/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Lubowiecki

Protokolant Starszy Sekretarz Sądowy Anna Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko B. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 770/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2016 r. powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł pozew przeciwko B. W. o zapłatę kwoty 4.606,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.958,58 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 kwietnia 2003 r. (...) Spółka Akcyjna w G. zawarł Z. W. umowę kredytu konsumpcyjnego numer (...). Wierzytelność z umowy została sprzedana powodowi w dniu 9 czerwca 2006 r. na podstawie umowy zawartej z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W..

B. W. zmarł a powód ustali, iż jego spadkobiercą jest pozwany. Wskazał na odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 1030 k.c. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanym jest wyciąg ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Pozwany nie stawił się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie co do jej istoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 28 grudnia 2015 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, z którego wynika, że wierzytelność wobec Z. W. z umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 28 kwietnia 2003 r. wynosi 4.605,58 zł, w tym 2.336,45 zł tytułem należności głównej i 1.622,13 zł z tytułu odsetek i 647 zł z tytułu kosztów.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 5)

W piśmie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Środzie Wielkopolskiej D. K. z dnia 16 grudnia 2015 r. stwierdzono, że pozwany jest bratem Z. W..

(dowód: pismo Komornika k. 14)

Sąd zważył co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych powoda, a brak było podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Pozwany nie potwierdził, że Z. W. był dłużnikiem poprzedników prawnych powoda, nie przyznał wysokości dochodzonego roszczenia, jak również nie potwierdził, iż jest spadkobiercą Z. W.. Okoliczności te czyniły koniecznym podjęcie przez powoda inicjatywy dowodowej w celu wykazania zasadności roszczenia, czemu powód nie sprostał.

Nieprzedłożenie przez powoda umowy źródłowej zobowiązania rodzi wątpliwości co do prawdziwości jego twierdzeń przytoczonych w pozwie w sytuacji, gdy twierdzenia te mają bardzo duży stopień ogólności. Powód, wskazując, że Z. W. zawarł umowę kredytową, jednakże nie wskazał jej warunków. Zgodnie z twierdzeniem powoda, na podstawie postanowień umowy naliczane były również dochodzone przez powoda, a skapitalizowane w pozwie odsetki.

Niewskazanie przez powoda daty wymagalności świadczenia oraz podstawy naliczania odsetek w kwocie przewyższającej 69 % wartość należności głównej, nie pozwalają na zweryfikowanie, czy roszczenie przez niego dochodzone jest wymagalne, czy odsetki te zostały naliczone zasadnie, tj. zgodnie z umówioną stawką i obowiązującymi przepisami ograniczającymi ich wysokość. W tym zakresie powód przytacza kwoty składające się na dochodzoną wierzytelność, które wynikają jedynie z jego wskazania, co nie stanowi dowodu w sprawie.

Powód w niniejszej sprawie oparł swoje roszczenie wyłącznie na twierdzeniu, że nabył od innego podmiotu wierzytelność, która ciążyła na poprzedniku prawnym pozwanego. Dowód istnienia wierzytelności stanowić ma wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności objętej pozwem. Zgodnie bowiem z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004, nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) moc prawna dokumentów urzędowych, jakimi są dokumenty wymienione w art. 194 ust. 1, tj. m. in. wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym, nie obowiązują w postępowaniu cywilnym.

Zgodzić się zarazem należy z przyjętym w orzecznictwie poglądem, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r., I ACa 652/12, LEX nr 1283349). Przedłożony przez powoda wyciąg z jego ksiąg rachunkowych stanowi zatem jedynie dowód nabycia przez powoda wierzytelności od banku.

Powód nie dołączył nadto dowodu przelewu wierzytelności zawartej między min a (...) Bankiem Spółką Akcyjną we (...) Spółką Akcyjną w G., co uniemożliwia ocenę legitymacji powoda.

Powód nie wykazał nadto, że pozwany jest spadkobiercą Z. W.. Stwierdził, że pozwany jest jego bratem, nie wskazał natomiast, czy Z. W. miał żonę lub dalszych zstępnych, którzy, zgodnie z art. 931 k.c. są powołani do spadku w pierwszej kolejności. Powód nie wykazał zatem także legitymacji pozwanego.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia

29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. W., Wyrok zaoczny oddalający powództwo, (...) 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 6 k.c., Sąd orzekł jak w sentencji.